



Arrest

nr. 164 568 van 22 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit het district Kohistan van de provincie Kapisa. U bent Tadzjieks van etnische origine en een soennitische moslim.

Op uw achttiende ging u als arbeider aan de slag voor FCEC, een bedrijf dat bouwprojecten realiseerde op militaire bases. Voor dit bedrijf hebt u een kleine twee jaar gewerkt in Kaboel en Kandahar.

Uw broer H. heeft een crimineel verleden. Ten tijde van de moedjahedeen streed hij aan de zijde van commandanten. Onder het regime van de taliban pleegde hij inbraken en perste hij mensen af, waardoor hij door uw vader uit het ouderlijk huis werd gegooid. Sindsdien had u met hem geen contact meer. De taliban strafte uw vader in 1377 voor de daden van uw broer door zijn arm en been af te hakken. In 1380 of 1381 werd H. door de autoriteiten opgepakt en veroordeeld voor ontvoering. Vervolgens zat hij vijf jaar in de gevangenis. In de loop van 1386 werd hij vrijgelaten.

In de maand assad van datzelfde jaar ontvoerde H. samen met een paar kompanen een Duitse vrouw, C.M., in Kaboel. Op 29 assad 1386 (20 augustus 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u bij u thuis opgepakt door de nationale veiligheidsdienst. U werd meegenomen naar de gebouwen van de 17e directie in Kaboel, waar u door de procureur en agenten werd ondervraagd over uw broer en zijn verblijfplaats. U werd door uw ondervragers geslagen. Dezelfde nacht werd u door uw ondervragers op de hoogte gesteld van het feit dat ze uw broer H. opgepakt hadden bij de bevrijding van de Duitse vrouw. Hierna bleef u zes maanden opgesloten bij de 17e directie. In deze periode moest u twee maal voor de rechtbank verschijnen, samen met uw broer en vier andere mannen die van betrokkenheid bij deze ontvoering werden verdacht. Uw broer vertelde echter aan de rechter dat hij de enige van jullie groep was die bij de ontvoering betrokken was en dat u en de overige mannen die terecht stonden onschuldig waren. Hij duidde andere mannen aan als zijn medeplichtigen. Toch werden jullie uiteindelijk allemaal tot jarenlange celstraffen veroordeeld. U en uw broer werden beiden tot 15 jaar opsluiting veroordeeld. U spendeerde ongeveer 6 jaar en 3 maanden in de gevangenis van Pul-e Charkhi tot u en uw broer vervroegd werden vrijgelaten op 29 jauza 1393 (14 mei 2014 volgens de Gregoriaanse kalender).

Na uw vrijlating zag u uw broer niet meer terug. U keerde naar huis waar u ontdekte dat uw vader tijdens uw opsluiting een dreigbrief had ontvangen van de taliban waarin geëist werd dat uw broers M. en R., beiden luitenanten in het Afghan National Army (ANA), hun job opgaven. Uw broers gingen echter niet op deze bedreigingen in en besloten om niet meer naar huis te komen.

Na uw vrijlating werkte u een achttal maanden als chauffeur. In deze periode werd u meermaals door de taliban bedreigd. In de eerste helft van 1393 kreeg u twee dreigtelefoons van de taliban waarin opnieuw geëist werd dat uw broers stopten met hun werk voor het ANA en zich bij de taliban aansloten. Toen u met uw wagen onderweg was werd u in Ghorband tegengehouden door de taliban, die u in elkaar sloegen en uw auto stalen. Hierna besloot u dat u het land moest verlaten.

In de maand assad ontvluchtte u Afghanistan. Op 2 augustus 2015 kwam u in België aan en u diende een asielaanvraag in op 3 augustus 2015.

Na uw aankomst hier in België vernam u van uw moeder en uw broer M. dat uw vader een na uw vertrek een natuurlijke dood was gestorven en dat uw broer H. opnieuw door de Afghaanse autoriteiten werd aangehouden en vastgehouden. De reden voor zijn arrestatie is u onduidelijk.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; uw rijbewijs; een kopie van een document van het openbaar ministerie; een kopie van een document van het ministerie van defensie; een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van een betaalbewijs van UIProjects; een kopie van een certificaat van uw broer M.; de kopies van de ANA-badges van uw broers M. en R.; diverse foto's van u, uw vader en uw broers M. en R.; een micro SD-kaart met hierop diverse foto's van u. Bovendien toonde u tijdens het interview een filmpje op uw GSM waarin te zien is hoe Amrullah Salei, het voormalige hoofd van de Nationale Veiligheid, een speech houdt over de ontvoering van de Duitse vrouw C.M..

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban, de Afghaanse autoriteiten en de slachtoffers van uw broer H. en hun familie. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een broer hebt, H., die een veroordeelde crimineel is en dat u gedurende een kleine zeven jaar in de gevangenis hebt gezeten voor de ontvoering van C.M. die hij zou hebben gepleegd.

Zo bent u zeer slecht op de hoogte van elementaire informatie betreffende de ontvoering en bevrijding van C.M.. U kunt bijvoorbeeld geen exacte datum geven van de ontvoering van C.M. (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 5 en 18). Ook stelt u niet te weten hoeveel dagen na de ontvoering u werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 19). U kunt ook niet schetsen hoe de ontvoering van C.M. precies is verlopen of wat de rol van uw broer hierbij was. U weet ook niet hoeveel losgeld er werd geëist door de ontvoerders (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 24). Ook weet u niet wie er naast R.G. volgens uw broer nog achter de ontvoering zat, hoewel uw broer deze namen in het kader van jullie proces wel meedeelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 18 en 21). Uw onwetendheid in dezen is bijzonder vreemd en opmerkelijk, aangezien u zes jaar en negen maand onschuldig in de gevangenis hebt gezeten voor deze ontvoering en uw broer deze ontvoering effectief zou hebben gepleegd. Ook al had u er zelf niets mee te maken, er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u deze zaken aan bod zouden zijn gekomen tijdens uw voorhechtenis of de twee rechtszittingen waarbij u en uw broer aanwezig waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 21-22). Het is overigens vreemd dat u wel de moeite hebt genomen om een filmpje op uw telefoon te

downloaden waarin het hoofd van de Nationale Veiligheid over de nasleep van de ontvoering spreekt, maar verder geen moeite hebt gedaan om informatie in te winnen over deze ontvoering, die uitvoerig in de pers is verschenen.

In verband met dit filmpje wordt verder nog opgemerkt dat er niets uit kan worden opgemaakt over de verwantschap tussen u en de H. die in filmpje vernoemd wordt, aangezien H. enkel bij zijn voornaam wordt genoemd en u in het filmpje in het geheel niet wordt vermeld (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 13).

Bovendien zijn uw verklaringen in verband met de ontvoering van de Duitse C.M. strijdig met de berichtgeving die hieromtrent in de internationale pers is verschenen. Zo stelt u dat de veiligheidsdiensten u op 29 assad 1386 (20 augustus 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) 's avonds kwamen arresteren en dat uw broer later die nacht werd gearresteerd toen de politie binnenviel op de plaats waar hij C.M. bewaakte (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 19 en 24). Nochtans blijkt uit diverse bronnen uit de internationale media dat C.M. op maandag 20 augustus 2007 omstreeks half één 's nachts reeds werd bevrijd.

Ook stelt u dat uw broer H. de enige was die C.M. bewaakte toen zij werd bevrijd (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 24). Nochtans valt in de internationale pers te lezen dat er meerdere personen werden opgepakt tijdens de raid waarbij Meier werd bevrijd.

Bovendien stelt u eerst dat u niet weet of er dodelijke slachters vielen bij de ontvoering van C.M. om vervolgens te stellen dat dit blijkbaar niet het geval is, aangezien u er niets over hoorde (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 23-24). Volgens diverse media werd echter in de achtervolging van de daders vlak na de ontvoering door de politie een taxichauffeur gedood.

Het is bovendien treffend dat u geen enkel origineel document kunt voorleggen met betrekking tot uw arrestatie, veroordeling en opsluiting. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw broer het enige originele document betreffende uw arrestatie en veroordeling kreeg, is niet aannemelijk aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u zelf ook in het bezit zou worden gesteld van documenten aangaande uw eigen veroordeling en opsluiting (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p.23). Bovendien wordt opgemerkt dat de kopieën van documenten van het kantoor van het openbaar ministerie en het ministerie van defensie tegenstrijdig zijn met uw eigen verklaringen. Zo beweert u dat u eerst zes maanden werd opgesloten in de gebouwen van de 17e directie in Kaboel en dat u vervolgens werd overgebracht naar de gevangenis van Pul-e Charkhi (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 20, 21, 23 en 24). Gevraagd of jullie groep van zes mannen die voor de ontvoering van C.M. werden veroordeeld allen in de gevangenis van Pul-e Charkhi waren opgesloten, antwoordt u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 21). Op de kopie van het document van het openbaar ministerie staat echter vermeld dat A.J., zoon van G.D., een gevangene was van de gevangenis van Kapisa terwijl G.H., zoon van G.D., en M., zoon van A.Q., gevangenen waren in de gevangenis van Pul-e Charkhi. Op de kopie van het document van het ministerie van defensie staat dan weer dat A.J., zoon van G.D., eerst werd vastgehouden in de gevangenis van Balkh en vervolgens werd getransfereerd naar de gevangenis van Kapisa. Het is dan ook zeer vreemd en opmerkelijk dat u gedurende uw gehoor noch de gevangenis van Balkh, noch die van Kapisa vermeldt. Bovendien bevatten deze twee kopieën van documenten tegenstrijdige informatie met betrekking tot het aantal jaar gevangenisstraf waartoe A.J. werd veroordeeld. Zo stelt het document van het openbaar ministerie dat A.J. werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar en daarvan uiteindelijk zes jaar, acht maanden en vier dagen uitzat aangezien hij een strafvermindering kreeg van 3 jaar en 9 maanden. Volgens de kopie van het document van het ministerie van defensie werd A.J. veroordeeld tot een gevangenisstraf van 19 jaar en kreeg hij een strafvermindering van acht jaar en drie maanden. Bovendien verklaart u dat u in jauza 1393 werd vrijgelaten, terwijl het document van het ministerie van defensie vermeldt dat u op 29 assad 1393 werd vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 14).

In verband met uw bewering dat u de slachtoffers van uw criminele broer H. vreest, wordt verder nog opgemerkt dat u geen idee hebt van wie deze slachtoffers precies zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 25). Bovendien stelt u nog nooit bedreigingen van deze mensen te hebben ontvangen, hoewel uw broer al sinds de moedjahedeen crimineel actief zou zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 25). Verder wordt opgemerkt dat u geen uitleg kan geven over hoe uw broer, zoon van een gerespecteerde dokter, in de criminaliteit is terecht gekomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 5 en 16). Ook weet u niet welke criminele activiteiten uw broer zoal pleegde voor de taliban aan de macht kwam (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 15). Ook weet u niet wat de naam is van de persoon die uw broer eerder al zou hebben ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 15). Bovendien is het vreemd dat u niet zou weten voor welke feiten uw broer momenteel vast zit (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 4 en 14).

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van de tewerkstelling van uw broers R. en Mohammad voor het Afghan National Army (ANA) door de taliban werd vervolgd.

Zo is het vreemd dat u de dreigbrief, die uw vader ontvangen zou hebben terwijl u in de gevangenis zat, niet hebt voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 6-7). Ook is het vreemd dat u verklaart dat u niet weet of uw broers sinds uw vertrek nog bedreigingen hebben ontvangen van de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 25). Des te vreemder is het feit dat u tijdens uw gesprekken met uw broer hier niet eens naar vroeg omdat u, naar eigen zeggen, teveel aan uw hoofd had wanneer u met hem sprak (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 25). Aangezien u stelt uw land te hebben ontvlucht en hier in België asiel hebt aangevraagd mede omdat u door de taliban wordt vervolgd omwille van het werk van uw broers is het bijzonder opmerkelijk en ongeloofwaardig dat u uw broer niet zou vragen naar bedreigingen door de taliban.

Bovendien kan uit de door u neergelegde documenten niet worden opgemaakt dat u twee broers hebt die als luitenant actief zijn voor het ANA. Zo legt u enkel kopieën voor van de badges van uw broers en het militaire certificaat. De bewijswaarde van kopieën is echter zeer beperkt. Bovendien legt u geen enkel document voor waaruit uw verwantschap moet blijken met de personen op wie deze kopieën betrekking hebben. Uit de neergelegde foto's van mannen in militair uniform kan niet worden afgeleid wat de identiteit is van de personen die er op staan afgebeeld en wat hun eventuele verwantschap met u is. Uit de foto's van uw verwondingen kan bovendien niet worden opgemaakt in welke omstandigheden en door wiens toedoen ze werden veroorzaakt. Diezelfde opmerking wordt gemaakt in verband met de foto van uw vader.

Wat betreft uw eigen tewerkstelling op verschillende militaire basissen in Kaboel en Kandahar wordt ten slotte opgemerkt dat u noch tijdens uw gehoor voor de DVZ, noch tijdens uw interview bij het CGVS hebt aangegeven dat u als gevolg hiervan bedreigd werd. Bovendien was u slechts gedurende een beperkte tijd, anderhalf tot twee jaar, als arbeider werkzaam voor het constructiebedrijf FCECC en stopte u met dit werk al in 1386 (periode maart 2006- maart 2007). Het is dan ook niet aannemelijk dat u de taliban u om deze redene nog zou beginnen bedreigen.

Ook uit de neergelegde documenten met betrekking tot uw tewerkstelling op deze basissen, namelijk de foto's en de kopie van het betalingsbewijs, kan niet worden afgeleid dat de taliban u omwille van deze tewerkstelling in het verleden heeft gevisieerd of in de toekomst zal viseren.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven.

De overige door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet. In verband met uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien betreft het in het geval van uw vader een kopie, waarvan de bewijswaarde nog beperkter is. Uw rijbewijs bevat enkel informatie omtrent uw eigen identiteit en nationaliteit die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat.

De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kaboel-stad, oktober 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun

woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden reeds in Kaboel hebt gewoond toen u er werkzaam was voor een constructiebedrijf (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 4). In de laatste maanden voor uw vertrek was u in de stad Kaboel ook actief als chauffeur (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 9). U bent bijgevolg vertrouwd met de stad en hoe u er een inkomen kan genereren. Bovendien beschikt u ook over een familiaal netwerk in de stad Kaboel aangezien u er een broer en een zus met hun respectieve gezinnen hebt wonen (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 6 en 7).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van "*artikel 3 EVRM = schending artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet juncto schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet*".

Waar verweerder niet gelooft dat verzoeker de broer van H., een veroordeelde crimineel, is, verwijst verzoeker naar de volgende stukken ter staving van deze verwantschap: (i) de kopie van de taskara van zijn vader en van de ANA-badges van zijn broers in het administratief dossier, (ii) een video-opname van verzoeker in de gevangenis, (iii) een invaliditeitsboekje van verzoekers vader, (iv) foto's van zijn detentie, (v) foto's uit de gevangenis van Mazar-e-Sharif, kopieën van de taskara's van zijn broers, en (vi) een brief van het directoraat.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en stelt hij dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen. Hij wijst erop dat hij "*onalfabeet*" is en kampt "*met psychologische problemen omwille van zijn detentie*". Hij vreest vervolgd of opnieuw opgesloten te worden voor de misdaden die zijn broer pleegde of zal plegen. Hij heeft met buitenlanders

samengewerkt. Zijn broers werken voor ANA en verzoeker vreest omwille van deze tewerkstelling vervolging vanwege de taliban. Hij verwijst naar enkele bladzijden uit de richtlijnen van UNHCR.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker ziet geen tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring en *“de zogezegde “diverse bronnen uit de internationale media”* en wijst erop dat hij op die avond was gearresteerd, dat de procureur naar zijn kamer kwam en zei dat hij niet had meegewerkt en zij toch zijn broer hebben gevonden. Hij was niet samen met zijn broer en heeft hem al jaren niet gezien voor zijn arrestatie, zodat verzoeker zich afvraagt hoe hij kan weten wie nog aanwezig was tijdens de arrestatie. Hetzelfde stelt hij met betrekking tot de dood van de taxichauffeur. Hij legt een video-opname neer van detentie en wijst erop dat hij geen originele documenten heeft omdat de overheid nooit originele documenten afgeeft aan de gedetineerden. Hij zat eerst in de gevangenis in Pule Charkhi in Kaboel en vervolgens werd hij overgeplaatst naar Mazar-e-Sharif en daarna naar Kapisa. Tijdens zijn detentie kreeg hij bezoek van het Rode Kruis. *“De raadsman van verzoeker zal het Rode Kruis contacteren om dit te bevestigen.”* Tevens wijst hij erop dat zijn biometrische gegevens in de gevangenis van Pule Charkhi in Kaboel werden afgenomen door de Amerikanen en in Mazar-e-Sharif door de Duitsers, hetgeen een bewijs is dat hij in die gevangnissen zat. Verder wijst verzoeker erop dat zijn broer H. al jaren was weggejaagd van de ouderlijke woning en geen contact had met zijn familie.

Met betrekking tot de tewerkstelling van zijn andere broers voor het ANA, wijst verzoeker erop dat hij teveel in zijn hoofd heeft, ten onrechte werd opgesloten door de overheid en bedreigd werd door de taliban. Hij vraagt hem betreffende dit punt het voordeel van de twijfel te verlenen.

Wat betreft zijn eigen tewerkstelling op verschillende militaire basissen, meent verzoeker dat verweerder over het hoofd heeft gezien dat hij tot een maand voor zijn detentie voor DCECC in de provincie Kandahar werkte. Hij nam verlof, kwam naar huis en een maand later werd hij gearresteerd.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van *“artikel 3 EVRM = schending artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet juncto schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet”*.

Verzoeker verwijst *“naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’*” en meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door de bovenvermelde redenen. Tevens meent hij dat verweerder ten onrechte een intern vestigingsalternatief inroept en stelt hij dat verweerders informatie over de veiligheidssituatie niet up-to-date is en politiek gekleurd is. Volgens hem lopen burgers op dit moment het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kaboel en heeft verweerder over het hoofd gezien dat Kaboel een dichtbevolkte stad is waar veel *“high profile”*-doelwitten aanwezig zijn. *“De denkwijze van verweerder komt neer op het volgende: wrong time wrong place. Als u pech hebt zal u omkomen in deze aanslagen anders niet. Is dit niet willekeurig geweld??”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het invaliditeitsboekje van zijn vader (stuk 3), foto's tijdens zijn detentie (stuk 4), documenten uit de gevangenis in Mazar-e-Sharif (stuk 5), kopieën van de taskara's van zijn broers (stuk 6) en een brief van het directoraat (stuk 7).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van januari 2016 (bijlage 1).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende een micro SD-kaart met een video-opname van hem in de gevangenis neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden het invaliditeitsboekje van zijn vader, de documenten uit de gevangenis in Mazar-e-Sharif, de kopieën van de taskara's van zijn broers en de brief van het directoraat (verzoekschrift, stukken 3 en 5-7) door de Raad niet in overweging genomen.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een broer heeft, H., die een veroordeelde crimineel is en dat hij gedurende zeven jaar in de gevangenis heeft gezeten voor de ontvoering van C.M. door H. gepleegd, (ii) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gevolg van de tewerkstelling van zijn broers voor het Afghan National Army (hierna: ANA) door de taliban wordt vervolgd, (iii) hij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS melding maakte van bedreigingen omwille van zijn eigen tewerkstellingen op verschillende militaire basissen, en (iv) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker verwijst naar een foto tijdens zijn detentie (verzoekschrift, stuk 4), dient vastgesteld dat uit deze foto geenszins kan worden afgeleid waar of wanneer deze werd genomen, noch – indien het werkelijk een foto is van verzoeker in detentie – waarom hij in detentie werd gehouden, zodat deze foto geenszins zijn bewering kan staven dat hij in de gevangenis heeft gezeten omwille van de ontvoering door zijn beweerde broer H. van de Duitse C.M.. Hetzelfde geldt voor de video-opname op de ter terechtzitting neergelegde micro SD-kaart (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Waar verzoeker stelt dat hij analfabeet is, kan niet worden ingezien op welke wijze dit element de pertinente motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Ook al zou verzoeker analfabeet zijn, dan nog mag van hem worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij psychologische problemen heeft omwille van zijn detentie, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij te kampen heeft met psychologische problemen.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hiervoor niet voldoende is. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij vervolgd wordt omwille van de tewerkstelling van zijn broers bij het ANA. Een loutere verwijzing naar voormelde algemene informatie doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker erop wijst dat hij zelf gearresteerd werd, dat hij niet aanwezig was bij de arrestatie van zijn broer, dat zijn broer lange tijd geen contact had met zijn familie en dat hij hierdoor slechts beperkt op de hoogte is van hetgeen gebeurde rond de ontvoering van C.M., dient erop gewezen dat, aangezien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van onder meer hetgeen gebeurde rond de ontvoering van C.M., redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege informeert met betrekking tot deze ontvoering. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij tweemaal voor de rechtbank moest verschijnen en werd veroordeeld, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij door de Afghaanse autoriteiten in het bezit werd gesteld van originele en authentieke documenten. Dat de overheid nooit originele documenten afgeeft aan gedetineerden, is een ongefundeerde, blote bewering. Op welke wijze verzoekers niet-gestaafde bewering dat zijn biometrische gegevens werden afgenomen in de gevangenissen waar hij verbleef, op zich aantoonde dat hij in die gevangenissen zat, kan niet worden ingezien, gelet op de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Wat betreft zijn eigen tewerkstelling op een aantal militaire basissen, dient vastgesteld dat verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift nalaat enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van deze tewerkstelling werd bedreigd. Dat hij werd gearresteerd in het kader van de ontvoering door zijn voorgehouden broer, staat hier immers los van.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus "*Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016 (nota met opmerkingen, bijlage 1). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016 (nota met opmerkingen, bijlage 1)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift weliswaar dat de informatie van verweerder niet meer up-to-date is en politiek gekleurd zou zijn, doch hij laat na zelf enig stuk aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist, achterhaald of politiek gekleurd zou zijn

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden reeds in Kaboel hebt gewoond toen u er werkzaam was voor een constructiebedrijf (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 4). In de laatste maanden voor uw vertrek was u in de stad Kaboel ook actief als chauffeur (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 9). U bent bijgevolg vertrouwd met de stad en hoe u er een inkomen kan genereren. Bovendien beschikt u ook over een familiaal netwerk in de stad Kaboel aangezien u er een broer en een zus met hun respectieve gezinnen hebt wonen (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.11.2015, p. 6 en 7). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER